

[Forsvarsministeren.]

Gammelmoderate i Hotellet, hvorom J. C. Christensen tidligere havde sagt, at det var ikke et Hotel for alle og enhver. I 1908 havde man et indre Uheld, og saa tog man de Gammelmoderate til Naade, og siden den Tid har det været de Gammelmoderates Politik, der har været raadende i Venstre, og derfor har Venstre siden da faaet samme Skæbne som de Moderate, der fra 1894 til 1908 har haft Tilbagegang paa Tilbagegang at notere. Socialdemokratiet adskiller sig i saa Henseende fra Venstre. Vi er de samme som Regering, som vi var som Opposition, vi skifter ikke Standpunkt samme Dag, som vi skifter fra Opposition til Regering, paa samme Maade som de andre. Jeg ved nu, hvad Venstres Ordfører har i Munden, han vil sige: Ja, men I gik da paa Forlig med det radikale Venstre, efter at I var kommet til Styret, medens I havde et Afrustningsforslag i Forvejen. Jeg vil gerne om denne ene Ting sige; at da Radikale og Socialdemokrater som Oppositionspartier i 1922 stod overfor Venstre og Højre, der var ved at gennemføre Militærforliget, og da der i Anledning af Kravet om Folkeafstemning blev sagt, at Socialdemokratiet havde jo ikke noget Kontraforslag, vi vidste jo ikke, hvad vi vilde, Radikale og Socialdemokrater, udtalte den nuværende Udenrigsminister, det daværende ærede Medlem Hr. P. Munch, at hvis det var det, det kom an paa, saa vidste vi fra Forhandlingerne i Udvalget, at da vi var fuldkommen enige om Formaalet, vilde det ikke volde Vanskelighed ogsaa at enes om Udformningen af et Forslag til dette Formaalets Opnaaelse. Jeg stod den Gang som Socialdemokratiets Militærordfører, og jeg sagde det samme, at dette at enes for Radikale og Socialdemokrater var noget, der ingen Vanskelighed vilde volde, da vi var enige om Formaalet. Er der ærede Medlemmer, der tvivler, vil de kunne finde det i Forhandlingerne om Militærordningen i 1922. At vi saa enedes, da vi naaede dertil, at vi virkelig kunde begynde, deri laa aldeles ikke, at vi tog noget som helst andet Standpunkt end det, vi indtog i 1922. Der var ingen Faneflugt, tværtimod, det var, hvad Ordførerne for det radikale Venstre og Socialdemokratiet havde sagt den Gang.

Venstres Ordfører erklærede, at Venstre ikke vilde være med til at forhandle om dette Lovforslag paa det Grundlag, der her foreligger, og det ærede Medlem Hr. Parkov sagde det endnu klarere. For hans Vedkommende var jeg forberedt paa en saadan Afvisning. Venstre mener endnu flot at

kunne afvise, hvad vi har foreslaaet: uden Hensyn til, hvorledes Ordningen er i Dag, mener Venstre at kunne afvise det. Se paa, hvordan Stillingen vil blive for Venstre paa det Sted, hvor det endnu — endnu! — har nogen Indflydelse tilbage. Venstre og Højre har jo tilsammen et Flertal paa 4 Stemmer i Landstinget. Hvis man vil gøre sig den Ulejlighed at undersøge Stemmetallene fra Landstingsvalgene 1924 og 1928, vil man se, at Konservative og Venstre har ikke Flertal blandt de 35-aarige, de mønstrer ikke et Flertal i Landstinget saa lidt som her i Folketinget. De kan sætte dette Flertal saa uhyre let over Styr, naar en Opløsning kommer.

Det, som Venstre i Dag har at overveje, er da dette, om det vil være med til at ignorere et Flertal af de 25-aarige, være med til at ignorere et Flertal af de 35-aarige, vil benytte det Flertal, det har i Kraft af gamle Privilegier, til at holde dette Lovforslag nede. Det kan Venstre og Konservative gøre, de har Flertallet i Landstinget, og de kan bringe Sagen frem til en Landstingsopløsning i 1933. De behøver ikke at regne med de Valg, vi har haft senere til Folketinget, de kan bare se paa Landstingstallene. Enhver, der forstaar at se paa Tal, vil vide, at hvis ikke der sker en Strømkæntring til anden Side, saa vil i 1933 Venstre have mistet ogsaa sin Indflydelse i Landstinget. Det bliver Resultatet.

Jeg siger, som jeg sagde ved Forelæggelsen, at vi fra socialdemokratisk Side er parat til Forhandling, parat til Forhandling til alle Sider, men vi bestemmer Grundlaget, paa hvilket Forhandlingen føres. Vi er parat til Forhandling, men vi trygler ikke Venstre om at komme til Forhandling. Som jeg sagde ved Forelæggelsen, Stillingen i Dag er den, som de Herrer ved, at den Flaade, vi har, smuldrer væk fra Aar til Aar paa det Grundlag, de har givet os. Stillingen for dem bliver mere og mere fortvivlet for hvert Aar, der gaar. Vi er naaet dertil her i Folketinget, at det stolte Venstre, der kom til Styret i 1901, hjulpet frem af Socialdemokraterne netop paa Militærspørgsmaalet, har svigtet i den Grad, at de i Dag her i Folketinget staar uden Indflydelse politisk set; det har de naaet ved den desperate Militærpolitik, de Gammelmoderate, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og hans Partifæller, har fulgt ved at kaste sig i Armene paa det konservative Parti i Militærspørgsmaalet. Det er det, Venstre har høstet til Dato, og hvis de prøver paa i Landstinget at gaa videre, ved vi paa Forhaand, hvordan Stillingen